

Sygn. akt *XVII AmE 179/16*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	SSO Ewa Malinowska
Protokolant –	Protokolant sądowy Joanna Nande

po rozpoznaniu 4 września 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **Przedsiębiorstwa Handlowo Usługowego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania Przedsiębiorstwa Handlowo Usługowego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 30 maja 2016 r. Nr (...)

1. oddała odwołanie;
2. zasądza od Przedsiębiorstwa Handlowo Usługowe (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz kwotę 1457 zł (tysiąc czterysta pięćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Ewa Malinowska

XVII AmE 179/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 maja 2016 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki na podstawie art 56 ust 1 pkt 12 w związku z art. 56 ust. 2 pkt 1, ust. 3 i ust. 6 oraz art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r., poz. 1059 ze zm.) oraz w związku z art 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r., poz. 23) **po przeprowadzeniu** postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy – Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe (...) Sp. z o.o. (KRS (...), NIP (...)), stwierdził, że przedsiębiorca - Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe (...) Sp. z o.o., naruszył warunek 2.2.4. „Koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami określonymi obowiązującymi przepisami i wynikającymi z zawartych umów.” koncesji udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 2 lipca 2002 i., nr (...) (zmienionej decyzjami z dnia 3 czerwca 2011 r., nr (...)- (...) / (...) oraz z dnia 10 grudnia 2014 r., nr (...) - (...) / (...)), w ten sposób, że wprowadził do obrotu poprzez stację paliw zlokalizowaną w M. przy ul. (...) olej napędowy nie spełniający wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz. U. z 2013

r., poz. 1058) w zakresie temperatury zapłonu (sprawozdanie z badań z dnia 30 października 2014 r., nr (...) oraz sprawozdanie z badań z dnia 7 listopada 2014 r., nr (...)) i za działanie opisane w pkt I wymierzył przedsiębiorcy - Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe (...) Sp. z o.o., karę pieniężną w wysokości 48 000,00 zł (słownie: czterdzieści osiem tysięcy złotych).

(decyzja k. 1-9)

Powód Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. w dniu 20 czerwca 2016 r. wniósł odwołanie od tej decyzji zaskarżając ją w całości. Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego art. 79 a ust. 7 w zw. z art. 79 a ust. 1 i 6 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej w zw. z art. 13 ust. 1-2 ustawy o inspekcji handlowej oraz w zw. z art. 16 ust 1-2 ustawy o systemie monitorowani i kontrolowania jakości paliw poprzez błędną wykładnię definicji upoważnienia do przeprowadzenia kontroli i jego koniecznych elementów, art. 77 ust. 6 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej poprzez jego niezastosowanie i oparcie się na dowodzie uzyskanym podczas kontroli przeprowadzonej w sposób niezgodny z prawem, błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że niespełnienie jedynie jednej z norm jakościowych określonych w rozporządzeniu w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych, a mianowicie temperatury zapłonu powoduje naruszenie warunku 2.2.4 koncesji, co w efekcie spowodowało niezastosowanie w niniejszej sprawie art. 56 ust. 6 a Prawa energetycznego, oparciu się pozwanego na okoliczności uiszczenia kary w roku 2011 i nieuwzględnienie obecnej sytuacji finansowej przedsiębiorcy czego skutkiem było naruszenie art., 56 ust. 6 PE. Wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji w całości i odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej, ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości.

(odwołanie k. 1-19)

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(odpowiedź na odwołanie, k. 74-79).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 2 lipca 2002 r. zmienioną decyzjami z dnia 3 czerwca 2011 r. i 10 grudnia 2014 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki udzielił koncesji na obrót paliwami ciekłymi przedsiębiorcy - Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe (...) Sp. z o.o. w K..

(decyzja k. 3-7)

W punkcie 2.2.4. decyzji zapisano, że koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami określonymi obowiązującymi przepisami prawa i wynikającymi z zawartych umów.

(decyzja k. 5-7)

W dniach 27 października 2014 r. i 5 listopada 2014 r. przeprowadzono kontrolę jakości paliwa u przedsiębiorcy na Stacji Paliw (...) ul. (...) w M.. Kontrolę przeprowadzali inspektorzy reprezentujący (...) Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w K. w trybie art. 79 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.

(dowód: protokoły kontroli k. 8-9, 16-17, protokoły pobrania próbek k. 10-12 i 18-20 akt adm.)

Inspektorzy w czasie tej kontroli działali na podstawie upoważnień, w których jako kontrolowanego wpisano PHU (...) Sp. z o.o. w M..

(dowód: upoważnienia k. 44 i 45)

Przedsiębiorca nie zakwestionował sposobu jej przeprowadzenia i pobrania próbek w protokołach kontroli i pobrania próbek paliwa.

(dowód: protokoły k. 8-11, 16-19 akt adm.)

W toku kontroli ujawniono, że Przedsiębiorca, oferował na tej stacji paliw olej napędowy nie spełniający wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych w zakresie temperatury zapłonu.

(dowód: sprawozdanie z badań z dnia 30 października 2014 r., nr (...) k 14-15 akt adm. oraz sprawozdanie z badań z dnia 7 listopada 2014 r., nr (...) k. 22-23 akt adm.).

Wyniki pomiarów dotyczące próbek oleju napędowego pobranych dnia 27 października 2014 r.: próbka podstawowa (...): sprawozdanie z badań z dnia 30 października 2014 r., nr (...) temperatura zapłonu 38,0°C przy normie określonej w rozporządzeniu jakościowym powyżej 55°C, próbka kontrolna (...) protokół z badań z dnia 20 listopada 2014 r., nr (...) wynik pomiaru: 37°C). Wyniki pomiarów dotyczące próbek oleju napędowego pobranych 5 listopada 2014 r.: próbka podstawowa (...): sprawozdanie z badań z dnia 7 listopada 2014 r.. nr (...) temperatura zapłonu 38,5°C przy normie określonej w rozporządzeniu jakościowym powyżej 55⁽⁰⁾C, próbka kontrolna (...) protokół z badań z dnia 20 listopada 2014 r., nr (...) wynik pomiaru: 36°C.

(dowód: sprawozdania jw.)

Próbki podstawowe oleju napędowego zostały zbadane przez Zakład (...) i Zakład (...), akredytowany przez (...) w zakresie obejmującym przedmiotowe badania. Próbki kontrolne oleju napędowego zostały zbadane przez (...) sp. z o. o.

(dowód: sprawozdania z badań k. 14-15 i 22-23, k. 24 akt adm.)

Po otrzymaniu informacji o wyniku kontroli pismem z dnia 23 września 2015 r., Prezes Urzędu Regulacji Energetyki zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z ujawnieniem w działalności prowadzonej przez Przedsiębiorcę nieprawidłowości polegającej na nieprzestrzeganiu obowiązków wynikających z koncesji tj. warunku 2.2.4.

(dowód: zawiadomienie k. 1-2 akt adm.)

Przedsiębiorca uzyskał w 2015 roku przychody z działalności koncesjonowanej w wysokości (...) zł.

(dowód: formularz opłaty k. 67)

Sąd przyznał moc dowodową wszystkim zgromadzonym w sprawie dokumentom, względnie ich kserokopiom, zawartym w aktach administracyjnych sprawy, uznając je za wiarygodne. Powyżej opisany stan faktyczny znajduje oparcie we wszystkich przeprowadzonych dowodach, które zostały przywołane przy ustalaniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie powoda nie zasługuje na uwzględnienie. Nie budzi wątpliwości, że olej napędowy wprowadzony przez powoda do obrotu na stacji paliw w M. nie spełniał norm jakościowych w zakresie temperatury zapłonu przewidzianych w przepisach rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1058) w czasie kontroli przeprowadzonej u przedsiębiorcy w dniu 27 października 2014 r. oraz 5 listopada 2014 r. przez inspektorów Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w K.. W próbce pobranej w dniu 27 października temperatura zapłonu wynosiła 38,0 stopni Celsjusza przy normie określonej w rozporządzeniu jakościowym powyżej 55 stopni Celsjusza (badanie z dnia 30 października 2014 r.), i

37 stopni Celsjusza (badanie z dnia 20 listopada 2014 r.), zaś w pomiarze z dnia 5 listopada 2014 r. temperatura zapłonu wynosiła 38,5 stopni Celsjusza (badanie z dnia 7 listopada 2014 r.) i 36 stopni Celsjusza (badanie z dnia 20 listopada 2014 r.) przy normie 55 stopni Celsjusza. Bezsporne jest, że powód nie zgłosił żadnych uwag w protokołach przeprowadzonych dwukrotnie kontroli.

Rację ma powód, co do tego, że skoro upoważnienie do przeprowadzenia kontroli nie zawierało pełnej nazwy powoda doszło do naruszenia art. z art. 16 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz.U. z 2014 r. poz. 1728 z późn. zm.). Kontrolowanego określono jak PHU (...) sp. z o.o. M. ul. (...), zaś prawidłowe oznaczenie powoda to "Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K.. Zgodnie z przywołanym wyżej przepisem, firma kontrolowanego jest niezbędnym elementem upoważnienia do przeprowadzenia kontroli. Zgodnie z art. 77 ust 6 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej dowody przeprowadzone w toku kontroli przez organ kontroli z naruszeniem przepisów prawa w zakresie kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy, jeżeli miały istotny wpływ na wyniki kontroli, nie mogą stanowić dowodu w żadnym postępowaniu administracyjnym, podatkowym, karnym lub karno-skarbowym dotyczącym kontrolowanego przedsiębiorcy.

W ocenie Sądu rację ma pozwany, że niepełne oznaczenie nazwy przedsiębiorcy nie może być uznane za takie uchybienie, które miało istotny wpływ na wynik kontroli. Wskazać należy, że powód nie zakwestionował treści upoważnienia w czasie przystąpienia kontrolerów do kontroli, ani w protokole, zapewne również dlatego, że tożsamość podmiotu kontrolowanego wpisanego w upoważnieniu z jego firmą nie budziła jego wątpliwości. Kontrola ta poza tym elementem przeprowadzona została w zgodzie z przepisami rozporządzenia o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, które obowiązywało w dacie jej przeprowadzenia. Uchybienie nie miało wpływu na wyniki badań paliwa i poboru próbek, które wykazały zaniżoną temperaturę zapłonu oleju napędowego, a zatem nietrafny jest zarzut podniesiony w punkcie 1b) odwołania.

Nie można podzielić zarzutu odwołania, co do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę decyzji w zakresie odpowiedzialności przedsiębiorcy za paliwo, które wprowadzał do obrotu. Powód jest profesjonalistą i w tym przypadku należyta staranność ocenia się zgodnie z art. 355 § 2 k.c. określa się z uwzględnieniem zawodowego charakteru tej działalności, a zatem na poziomie wyższym od przeciętnego. Przedsiębiorca prowadząc profesjonalną działalność gospodarczą, jaką jest obrót paliwami ciekłymi powinien dołożyć wszelkich starań, aby paliwo sprzedawane za jego pośrednictwem spełniało normy jakościowe zgodnie z obowiązującymi przepisami. Zakup paliwa od jednego dostawcy i świadectwa jakości nie zabezpieczyły w sposób właściwy klientów przed zakupem paliwa o właściwościach niezgodnych z normami przewidzianymi przepisami prawa. Powód nie zweryfikował jakości paliwa w żaden sposób, co powinien uczynić jako profesjonalista. Sąd oddalił wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu produktów naftowych dotyczący tego, co wpływa na parametry paliwa jako nieistotny dla rozstrzygnięcia. Powód powinien przeprowadzać sprawdzanie jakości oferowanego na jego stacji paliw oleju napędowego i to jest istotą jego należytej staranności.

Nie broni się również twierdzenie powoda, że na jakość paliwa miało wpływ włamanie do stacji paliw i dolanie jakiejś substancji przez włamywaczy do znajdującego się w zbiornikach oleju napędowego. Powód powinien zabezpieczyć dostęp do zbiorników przed dostępem osób niepowołanych, ale przede wszystkim, skoro takie zdarzenie miało miejsce, powinien zbadać jakość paliwa. To przedsiębiorca bowiem ponosi odpowiedzialność za jakość paliwa oferowanego klientom, a zatem jego działanie cechował w tym wypadku brak należytej staranności. Z tych względów Sąd wniosek dowodowy o przesłuchanie świadków M. W., P. Z. i R. K., jak również o wystąpienie do (...) w K. na okoliczności dotyczące tego włamania jako nieistotny dla rozstrzygnięcia.

Stwierdzić zatem należy, że powód wprowadzał do obrotu olej napędowy o parametrach niezgodnych z obowiązującymi przepisami prawa. Kwestią istotną dla rozstrzygnięcia była kwalifikacja prawna tego naruszenia, a konkretnie, możliwość uznania go za wypełniające przesłanki do nałożenia na koncesjonariusza kary pieniężnej w oparciu o przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego. Rozstrzygnięcie sprawy wymagało zatem odpowiedzi na pytanie, czy wprowadzając do obrotu paliwo, o jakości niezgodnej z parametrami, określonymi w obowiązujących

przepisach prawa, powodowy przedsiębiorca dopuścił się naruszenia warunku 2.2.4. udzielonej mu koncesji na obrót paliwami ciekłymi i w konsekwencji, czy istniała podstawa do nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej w oparciu o wyżej przywołany przepis Prawa energetycznego, zgodnie z którym karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. W warunku 2.2.4. koncesji udzielonej powodowi przewidziano, że koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami określonymi obowiązującymi przepisami i wynikającymi z zawartych umów.

Istotne w niniejszej sprawie jest to, że stosownie do art. 32 ust. 1 pkt 4 PE, wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi wymaga uzyskania koncesji. Fakt reglamentowania określonej działalności oznacza poddanie jej szczególnym rygorom ze względu na konieczność ochrony pewnych dóbr oraz swoistą gwarancję Państwa, że działalność ta będzie prowadzona zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. Konsekwencją naruszenia warunków koncesji jest sankcja przewidziana w art. 56 ust. 1 pkt 12 PE, w myśl którego, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, prezentowanym także przez Sąd orzekający w niniejszym składzie, odpowiedzialność ponoszona na podstawie wskazanego powyżej przepisu ma charakter obiektywny i wynika z samego faktu naruszenia określonych norm prawnych – w tym przypadku norm prawa energetycznego (tak np. Sąd Najwyższy w uzasadnieniach wyroków z 4.11.2010 r., sygn. akt III SK 21/10, System Informacji Prawnej LEX nr 737390 oraz z 1.06.2010 r., sygn. akt III SK 5/10, System Informacji Prawnej LEX nr 622205). Z tego też względu, odpowiedzialność ta istnieje w oderwaniu od winy, tj. dla ustalenia odpowiedzialności nie jest konieczne wykazanie zawinionego zachowania przedsiębiorcy, lecz wystarcza stwierdzenie faktu zaistnienia określonego naruszenia prawa tzn. bezprawności. Zatem przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy PE stanowi samodzielną podstawę do wymierzenia przedsiębiorcy kary pieniężnej za nieprzestrzeganie warunków udzielonej koncesji. Stopień zawinienia podmiotu, który naruszył warunki koncesji uwzględnia się natomiast, w myśl art. 56 ust. 6 PE, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej. Wina nie jest więc przesłanką decydującą o samej zasadzie odpowiedzialności.

Odnosząc powyższe rozważania do okoliczności niniejszej sprawy należy stwierdzić, że zgodnie z warunkiem 2.2.4. koncesji na obrót paliwami ciekłymi, powodowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami określonymi obowiązującymi przepisami i wynikającymi z zawartych umów. Treść powołanego warunku koncesji w sposób wystarczająco precyzyjny i kompletny określa wymogi, jakim powinno odpowiadać paliwo wprowadzane do obrotu przez powoda. Zdaniem Sądu, koncesja w sposób jednoznaczny wskazuje, że powód nie może czynić przedmiotem obrotu paliwa, które nie odpowiada normom jakościowym wynikającym z przepisów prawa. Natomiast w dacie przeprowadzania kontroli na stacjach paliw powoda, których dotyczy przedmiotowa sprawa, obowiązywało Rozporządzenie Ministra Gospodarki z 9 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych.

Mając na uwadze stanowisko przedstawione przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 20 marca 2018 r., wydanego w sprawie o sygn. akt III SK 14/17 (orzeczenie niepublikowane) - które to stanowisko Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za swoje – należy stwierdzić, że powyżej przywołany warunek udzielonej powodowi koncesji, jest obowiązkiem wynikającym z koncesji w rozumieniu art. 56 ust. 1 pkt 12 PE, ponieważ zawiera wyraźnie sformułowany zakaz, a zatem obowiązek, nieczynienia przedmiotem obrotu paliw ciekłych o parametrach jakościowych niezgodnych z parametrami określonymi obowiązującymi przepisami i wynikającymi z zawartych przez koncesjonariusza umów. Nadto, przedmiotowy zakaz (obowiązek) został określony w treści decyzji koncesyjnej i stanowi konkretyzację ustawowego obowiązku wprowadzania do obrotu tylko tych paliw, które spełniają wymagania jakościowe, określone dla danego rodzaju paliwa ze względu na ochronę środowiska, wpływ na zdrowie ludzi oraz prawidłową pracę silników zamontowanych w pojazdach (art. 3 ust. 1 ustawy z 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw). W warunku 2.2.4. decyzja koncesyjna konkretyzuje powyższy obowiązek ustawowy w zakresie podmiotowym, poprzez uczynienie adresatem obowiązku indywidulanie oznaczonego przedsiębiorcy – tj. powoda i w zakresie przedmiotowym, poprzez określenie jednego z zakazanych ustawą zachowań przedsiębiorcy, tj. wprowadzania do obrotu paliw niespełniających określonymi przepisami prawa wymagań jakościowych oraz jednego z rodzajów paliw, jakim jest paliwo ciekłe. Nadto, analizowany warunek nakłada na koncesjonariusza obowiązek nie

wynikający z żadnych przepisów prawa, a polegający na niewprowadzaniu do obrotu także paliwa niespełniającego wymagań jakościowych określonych w zawartych przez niego umowach. Powyższe ustalenia prowadzą do wniosku, że warunek 2.2.4. udzielonej powodowi koncesji posiada strukturę obowiązku prawnego, stanowiącego konkretyzację podmiotowo-przedmiotową obowiązku wynikającego z art. 3 ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Istota tego warunku sprowadza się bowiem do obowiązku nieczynienia przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe nie odpowiadają wymogom określonym przez przepisy prawa i wiążące koncesjonariusza umowy. Koncesja zawierająca tego rodzaju warunek, stanowi bezpośrednie źródło tego obowiązku prawnego.

Z dowodów zgromadzonych przez Prezesa URE w toku postępowania administracyjnego w sposób jednoznaczny i niewątpliwy wynika, że w przypadkach opisanych w zaskarżonej decyzji, doszło do naruszenia przywołanego warunku 2.2.4. udzielonej powodowi koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Fakt dopuszczenia się przez powoda zarzuczonego mu naruszenia jest zatem faktem obiektywnym.

Powyższe ustalenia prowadzą zatem do wniosku, że wprowadzając do obrotu paliwo, którego określone parametry nie spełniały norm jakości przewidzianych w przepisach prawa, powód naruszył warunek udzielonej mu koncesji. Istniały więc podstawy do wymierzenia przedsiębiorcy kary pieniężnej w oparciu o art. 56 ust. 1 pkt 12 PE.

Stosownie do treści art. 56 ust. 3 PE, wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Natomiast zgodnie z dyrektywą wymiaru kary, zawartą w art. 56 ust. 6 PE, ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

Sąd Okręgowy w pełni podziela ocenę Prezesa URE, zarówno co do zasadności orzeczenia przedmiotowej kary, jak i jej wysokości. Pozwany prawidłowo uwzględnił wszystkie kryteria wymiaru kary, wymienione w art. 56 ust. 6 PE. W szczególności, organ trafnie ocenił możliwości finansowe przedsiębiorcy. Kara w wysokości 48.000 zł, stanowiąca zaledwie (...) przychodów z działalności koncesjonowanej osiągniętych przez powoda w 2015 r. z działalności koncesjonowanej, jest adekwatna do stopnia zawinienia i szkodliwości czynu, postawy przedsiębiorcy oraz jego sytuacji majątkowej. Za utrzymaniem kary w wysokości ustalonej przez Prezesa URE przemawia nie tylko okoliczność, że kara pieniężna ma spełniać funkcję wychowawczą i prewencyjną, co oznacza, że ma ona zapobiegać podejmowaniu zakwestionowanej praktyki w przyszłości przez tego samego (prewencja szczególna), ale także innych przedsiębiorców (prewencja ogólna), ale ma ona także pełnić funkcję represyjną, tj. ma stanowić realnie odczuwalną dolegliwość dla ukaranego podmiotu.

Wskazać należy, że kara pieniężna za naruszenie obowiązków koncesyjnych nakładana jest niezależnie od tego, jaki dochód przynosi przedsiębiorcy prowadzona przez niego działalność.

Ponadto na powodzie, jako profesjonalistcie ciąży obowiązek stworzenia takiej organizacji działalności koncesjonowanej, która wykluczyłaby możliwość wprowadzenia do sprzedaży paliwa o jakości nie odpowiadającej normom określonym w rozporządzeniu Ministra Gospodarki w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych. Zaznaczenia wymaga przy tym, że przedsiębiorcy mają pełną swobodę w zakresie wyboru działań, które podejmą w celu wywiązania się z obowiązków koncesyjnych. Wbrew sugestiom powoda, mogą to czynić nie tylko przez żądanie przedstawienia przez dostawców certyfikatów jakości paliwa, lecz także poprzez, przykładowo, wprowadzenie wewnętrznego systemu kontroli i monitorowania jakości paliw, czy poprzez nabywanie paliwa od renomowanych dostawców. Istotne jest, by działania podjęte w tym zakresie przez przedsiębiorcę były skuteczne, tj. uniemożliwiały wprowadzenie do obrotu paliwa o jakości niezgodnej z obowiązującymi normami. Natomiast w rozpatrywanym przypadku, działania powoda, polegające uzyskaniu od dostawców wyników badań i deklaracji jakości paliwa okazały się niewystarczające. Powód nie wykazał się bowiem podjęciem dostatecznych działań o charakterze ostrożnościowo – prewencyjnym, czy też podjęciem adekwatnych aktów staranności, takich jak zabezpieczenie zbiorników przed włamaniem, które zapobiegłyby wprowadzeniu do obrotu oleju napędowego niespełniającego wymogów jakościowych

przewidzianych dla paliw ciekłych i jednocześnie mogłyby stanowić w okoliczności uzasadniające odstąpienie od wymierzenia kary. Słusznie pozwany przyjął, że stopień zawinienia powoda był duży. Prawidłowo uwzględniono także jako okoliczność obciążającą uprzednie ukaranie powoda za naruszenie warunku koncesji.

Z tych wszystkich względów, stwierdzając brak podstaw do uwzględnienia odwołania, na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił odwołanie.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przyjmując, że na koszty należne - wygrywającemu sprawę - Prezesowi URE złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 1.440 zł, ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w związku z § 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Ewa Malinowska